

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 649/06
20.12.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Slobodana Spasića, Ljiljane Ivković-Jovanović, Nadežde Radević i Snežane Andrejević, članova veća, u parnici tužilca AA i BB, koje zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog VV, koga zastupa punomoćnik BA advokat, radi poništaja sporazuma, vrednost predmeta spora 310.000,00 dinara, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.br.1471/05 od 1.11.2005. godine, u sednici veća koja je održana 20.12.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.br.1471/05 od 1.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Zrenjaninu P.br.857/04 od 10.3.2005. godine, utvrđeno je da je sporazum zaključen u Zrenjaninu dana 13.3.2002. godine između AA, GG i VV ništav, te da kao takav ne proizvodi pravno dejstvo. Istom presudom obavezan je tuženi da na ime naknade troškova parničnog postupka isplati tužiocima iznos od 149.900,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10.3.2005. godine pa do isplate.

Presudom Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.br.1471/05 od 1.11.2005. godine odbijena je žalba tuženog i potvrđena je presuda Opštinskog suda u Zrenjaninu P.br.857/04 od 10.3.2005. godine, ispravljena po rešenju od 4.7.2005. godine.

Protiv drugostepene presude tuženi je izjavio blagovremenu i dozvoljenu reviziju, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije preinači nižestepene presude tako što će u celosti odbiti tužbeni zahtev tužilaca kao neosnovan i da obaveže tužioce da tuženom solidarno plate troškove celokupnog postupka.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 399. Zakona o parničnom postupku i ustanovio da revizija tuženog nije osnovana.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju proizilazi da su po okončanju krivičnog postupka protiv tuženog povodom saobraćajnog udesa u kojem su tužioci povređeni, i po pravnosnažnosti presude o naknadi materijalne i nematerijalne štete, kao i troškova parničnog postupka, stranke dana 13.3.2002. godine zaključile pismeni sporazum, po kojem je tuženi tada oboma tužiocima isplatio po 30.000,00 dinara. Po presudi Opštinskog suda u Zrenjaninu P.br.2891/00 od 10.9.2001. godine, koja je postala pravnosnažna i izvršna pre zaključenja pismenog sporazuma od 13.3.2002. godine, tuženi je obavezan da isplati tužiocima naknadu štete u ukupnom iznosu od 430.000,00 dinara i naknadu troškova postupka u iznosu od 50.340,00 dinara, sve sa zakonskom zateznom kamatom od 10.9.2001. godine do isplate. U stavu I pismenog sporazuma od 13.3.2002. godine naznačen je da obračun potraživanja tužilaca po navedenoj presudi na dan 13.3.2002. godine, po svim osnovima, glavnice, kamate i parničnih troškova, jedinstveno iskazano iznosi 495.653,53 dinara. U stavu II navodi se da potpisnici vansudskim sporazumom u celosti rešavaju ova potraživanja AA i GG prema VV, tako što kao poverioci po svim označenim osnovima potražuju od VV iznos od po 30.000,00 dinara i on im to isplaćuje. U stavu III izreke ističe se da se tužioci odriču pravnog dejstva pravnosnažne presude Opštinskog suda u Zrenjaninu P.br.2891/00 od 10.9.2001. godine i da je nakon njene izvršnosti dosuđeno potraživanje u celosti prestalo na osnovu prethodno navedenih činjenica iz ovog sporazuma, te da stranke nemaju nikakvih drugih međusobnih potraživanja po bilo kom pravnom osnovu.

Predmetni sporazum je potpisan kako od strane tužilaca, tako i od strane tuženog. Tekst sporazuma izrađen je latiničnim pismom, na srpskom jeziku. Komunikacija između stranaka i sa advokatom vođena je i na srpskom i na mađarskom jeziku. Tužioci su pristupili zaključenju i potpisivanju pismenog sporazuma po pozivu tuženog, kod njegovog advokata, bez prisustva i bez konsultacije sa svojim advokatom DD, koja ih je u parnici zastupala, a da joj naknada za zastupanje nije bila isplaćena. Tuženi je prethodno usmeno, dovodeći tužioce u advokatsku kancelariju kod advokata ĐĐ, u razgovoru naveo da će svakom tužiocu isplatiti po 30.000,00 dinara, a da će njihovom advokatu isplatiti naknadu troškova parničnog postupka koje su tužioci imali, ali kada bude imao novca za isplatu. To međutim, tuženi nije učinio, pa je usledila tužba advokata DD protiv tužilaca za isplatu naknade za zastupanje u sporu sa tuženim u predmetu P.br.2891/00. Ova parnica okončana je presudom kojom su ovde tužioci obavezani da svojoj punomoćnici DD isplate naknadu od 56.100,00 dinara, i da joj naknade troškove tog postupka u iznosu od 10.140,00 dinara. Ova presuda izvršena je protiv volje tužilaca u izvršnom postupku obustavom od revizije tužilaca.

postupku odustavom sa penzija tužilaca.

Kod takvog stanja stvari, pravilan je pravni zaključak nižestepenih sudova da pismeni sporazum ne odražava stvarnu volju i dogovor stranaka. Reč je o pisanom sporazumu od 13.3.2002. godine, kao aktu koji je sačinjen uz nedovoljno razumevanje nosilaca potraživanja o pravnom značaju i posledicama izjava o odricanju od pravnog dejstva pravnosnažne presude, i uz očigledno odstupanje od prethodnog usvojenog postignutog dogovora da je tuženi pored odštete tužiocima, dužan isplatiti njihovom advokatu troškove postupka iz osnovne parnice radi naknade štete, što je u pismenom sporazumu izostavljeno i upotrebljenim formulacijama izbegnuto. Suprotno dobroj veri i razumnom očekivanju tužilaca kao poverilaca visokog novčanog potraživanja, prema tekstu pisanog sporazuma oni su u potpunosti namireni i za štetu i za troškove prijemom ukupno po 30.000,00 dinara. Pri čemu njihovo potraživanje prema tuženom samo za troškove iznosi 50.340,00 dinara nominalno, bez obračunate kamate, a u daljem oni sami za troškove advokata plaćaju po sudskoj odluci 56.100,00 dinara. Stoga pravilno nižestepeni sudovi zaključuju da je kod pismenog sporazuma postojao nesporazum o predmetu obaveze tuženog.

Pravilnom primenom odredbe članova 63, 1089, 1093. stav 1. i 1098. Zakona o obligacionim odnosima sud je tužbeni zahtev tužilaca usvojio, te utvrdio da je sporazum zaključen u Zrenjaninu dana 13.3.2002. godine između AA, BB i VV, ništav, i da kao takav ne proizvodi pravno dejstvo. Za takvu odluku nižestepeni sudovi su dali valjane razloge tako da se u reviziji tuženog neosnovano ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava.

U reviziji se ponavljaju žalbeni razlozi da pogrešno verovanje kod tužilaca znači bitnu zabludu, i da se strana koja je u zabludi ne može na nju pozivati ako je druga strana spremna da izvrši ugovor kao da zablude nije bilo (član 61. stav 4. ZOO). Ovakvi navodi revidenta nisu osnovani obzirom da tuženi nije spreman da izvrši ugovor ni po proteku svih razumnih rokova, kako je to drugostepeni sud u razlozima pobijane presude naveo.

Revizijski sud nije detaljno obrazložio presudu jer obrazlaganjem presude se ne bi postiglo novo tumačenje prava niti doprinelo ujednačenom tumačenju prava.

Na osnovu navedenog, primenom odredbe člana 405. Zakona o parničnom postupku, revizija je kao neosnovana odbijena.

Predsednik veća-sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz